

[Christmas Møller.]

vilde have brugt de meget stærke Udtryk, han kom med. Vi for vort Vedkommende ønsker hverken et Privatmonopol eller et Statsmonopol, men vi ønsker, at der paa dette Omraade som paa alle andre indenfor Erhvervslivet skal herske fri Konkurrence.

Jeg skal derefter gøre nogle Bemærkninger til Programtalen. Det hedder i Indledningen til Programtalen, at en hel Del af det Program, Regeringen kom med i forrige Samling, er blevet gennemført, og tager man det bogstaveligt, er det jo ogsaa rigtigt, at Regeringen har faaet en hel Del Love gennemført i Rigsdagssamlingen 1929—30. Men tager man det i Ordets almindelige Mening, om Regeringen har faaet nogen af sine vigtigste Programpunkter gennemført, da ved jo enhver, at dette ikke er Tilfældet. Det, man lægger mest Mærke til i Aabningstalen, er, at Regeringen ikke siger et eneste Ord om Lønningsloven og — saaledes som jeg har paavist det — meget lidt om de økonomiske Forhold. Med Hensyn til Lønningsloven er Forholdet dette, at vort Standpunkt — og det vil vi ogsaa gøre gældende, naar denne Sag kommer til Behandling her i Tinget — er dette, at vi mener, at der maa drages en Sammenligning imellem den Løn, som betales, den Fortjeneste, der haves i de private Erhverv, og den Løn, der gives af Staten. Og dér er vi af den Overbevisning, at man maa have Opmærksomheden henvendt ogsaa paa de mellemste Lønninger.

Jeg vil ogsaa gerne sige, at det vil være et Spørgsmaal, om den Maade, hvorpaa man har forenet alt i denne ene Lov, ogsaa er rigtig. Jeg kan der pege paa, at Regeringen selv, da den skulde foretage en Udnævnelse til et højt Embede, da den skulde udnævne en Mand til Departementschef i Finansministeriet, tager denne Mand fra den socialdemokratisk styrede Københavns Kommune, og da han skal svare Ja til at modtaget Embedet, giver Regeringen til Trods for Ministeriets almindelige Synspunkter Indehaveren af dette Embede to gode Bierhverv. Jeg skal ikke sige noget dertil. Jeg tror, der har været ført megen urimelig Tale om Bierhverv; men jeg vil gerne have Lov til at pege paa, at man paa den Maade fra Regeringens Side ved Udnævnelsen af en af de højeste Embedsmænd har givet den Løn, der er Tale om, et meget klækkeligt Tillæg.

Men i denne Forbindelse vil jeg gerne have Lov til at gøre et Par Bemærkninger i al Almindelighed om en enkelt Tjenestemand's Stilling. Samtidig med at vi

mener, at man fra Statsmagtens, fra Regeringens og Rigsdagens Side skal lønne Tjenestemændene saa godt som muligt, og at der maa drages den Parallel over til det private Erhvervsliv, som jeg har nævnt, tror jeg, man tillige har Lov til at sige, at ogsaa Tjenestemændene maa være klar over, at i det Øjeblik, de paa urimelig Maade udnytter Staten eller bruger til Repræsentation eller til Rejsseudgifter udover, hvad der er rimeligt, gør de overmaade stor Skade med Hensyn til den almindelige Bedømmelse af Tjenestemændene, af Embedsmændene. Naar vi i Statsrevisionens Betænkning for General-Post- og Telegrafdirektørens Vedkommende kan finde det Forhold, at Generaldirektøren i 1928 har været borte paa Rejse til Tyskland, Svejts og Italien fra 3.—24. Maj, har været til Konference i Stockholm fra 25.—30. August, og at det ogsaa er lykkedes ham at være i Oslo fra 22.—26. August, at Generaldirektøren har været i Bruxelles og Rom fra 7. September til 13. Oktober, hvilket tilsammen vil sige, at Generaldirektøren har været borte i 66 Dage — og saa regner jeg oven i Købet ikke Rejsen til og fra med —, og naar vi ydermere ser, at Generaldirektøren ikke blot har rejst paa sit eget Budget, men endogsaa kommer ind paa et Sted, hvor der ganske vist er rundelige Midler, Radioraadet nemlig, for hvilket Generaldirektøren har været til Konference i Berlin, ja, saa tror jeg, man har Lov til at sige, i Betragtning af den Tillid og den Respekt, der i Almindelighed staar om internationale Konferencer og Møder, som en Del af den høje Rigsdags Medlemmer jo kender en Del til, at her er der gaaet videre ud, end nødvendigt er.

Jeg vil ikke hermed sige, at der ikke kan være Omraader, hvor der skal repræsenteres, og hvor der skal rejses til Konferencer, men jeg vil have Lov til at sige, at hvis den enkelte paa den Maade gaar ud over det rimelige, saa skader han derved ikke blot sig selv, men saa skader han, hvad han bør tænke paa, ogsaa sine Kolleger, idet Offentligheden maaske ofte har svært ved at holde Tilfældene ude fra hinanden.

Jeg skal saa gøre nogle Bemærkninger til Aabningstalen. Jeg plejer at kalde den „Aabningstalen“, nogle synes saa godt om at kalde den „Programtalen“, hvad jeg ogsaa har gjort nogle Gange; jeg er enig med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i, at „Trontale“ kan vi i hvert Fald ikke kalde det, for naar vi ser de Tilbøjeligheder, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen